

ויגש הלום...

ויגש אליו יהודה ויאמר:
" באוזני אדוני אדבר דבר,
מקווה שדבריי ייכנסו לאוזניך
ואל נא ייחר אפך בעבדך.

אדוני שאל את עבדיו לאמור
היש לכם אב או אח (או חמור)?
יש לנו אב וילד זקונים
ואחיו מת כבר הרבה שנים.

ותאמר אלינו: 'הורידוהו אליי,
כדי שאשים עליו את עיניי'.
אך לא יוכל הנער לעזוב את אביו
את הסיבות הן הסברנו באופן חביב.

'אם לא ירד אחיכם הקטון
אותי לא תראו', התחלת לרטון.
הסברנו לאבא שזה אולטימטום
אך הוא, בצדק, היה קצת אטום.

לאבי אז אמרתי אנוכי אערבנו,
אם לא יחזור מידי תבקשנו.
'עליי היו כולנה' – הכריז אבא
(ובתרגום: "הכול עליי, בסבבה").

ועתה כבואי חזרה אל אבי
(למרות שאינני על תקן נביא),
והיה כראותו כי הנער לא שב,
את נשמתו הוא יחזיר לבורא במרומיו.

לכן אעלה הצעה מעשית
(חשוב עליה תוך שתייה של כוסית),
מאחר שאני לנער עָרַב,
במקומו אשאר כאן, אל נא תסרב."

חודשים יוסף באָחיו מתעתע,
לא כי חשב שזה משעשע.
הסיבה שזמן רב אותם הוא מתח –
דלת לחזרתם בתשובה הוא פתח.

ורק כאשר יהודה התוודה
(ולקח על עצמו את כל העבודה),
תבע מיוסף את בנימין לשחרר.
והוא במקומו כאסיר יישאר.

או אז הוא הבין שכל האחים
עשו חשבון נפש והפקת לקחים.
הפסיקו לחשוב על עצמם ב"בודדת",
מעתה הם רקמה אנושית מלוכדת!

גם עם ישראל כמו האחים,
כשאנו ביחד אנחנו "תותחים".
את חשיבות ה"ביחד" אנסה להצדיק
באמצעות הסיפור המפורסם על צדיק:

שעות ספורות לפני מיתתו,
בעודו שוכב בתוך מיטתו,
לקח הצדיק זרד זק,
כופפו, והזרד נסדק.

ואז לעיני כל התלמידים,
צירף זה אל זה זרדים אחדים.
ניסוי הכיפוף הפעם נכשל,
האחדות היא כוח, והנה הנמשל:

הנמשל שאביא הוא מענייני היום –
"עופרת יצוקה" – מבצע צבאי בדרום.
אם תפילה נישא בלב וידיים נשלב,
כגוף אחד נצליח להחליש את האויב.

אחרי שיהודה מול יוסף התרפק,
ולא יכול יוסף להתאפק
(אין הכוונה לענייני שלפוחית:
בקצה העין דמעה לחלוחית).

הוציא מהחדר את כל המצרים
פרץ בככי, פכי תמרורים.
ויאמר יוסף: "קרבו נא אחי,
אני יוסף, העוד אבי חי?"

ולא יכלו אחיו לענות,
נבהלו מפניו (בושה במנות).
ראה שהם נסוגים בהיסוס,
"גשו נא אליי", בנימה של פיוס.

"אל תיעצבו כי אותי מכרתם,
אני איש גדול כאן וזה בזכותכם.
ובזכות האל במרום אני אדון ומושל,
התפקיד בידי נפל ממש פפרי בשל.

כל מה שקרה אות הוא משמים
משנות הרעב עברו כבר שנתיים.
ועוד חמש שנים של קושי לפנינו
ולכן חושו והביאו את אבא אלינו.

מהרו ועלו אל אבי מולידי,
שירד למצרים להיות לידי.
ספרו לו שבנו יוסף עודו חי
ועל כל מצרים הוא אחראי.

וכדי לעשות על אבא קצת רושם,
דירה אסדר לו בארץ גושן."
ויפול על צווארי בנימין אחיו –
איחוד בין אחים שמח גם מכאיב.

לאֶחיו נתן צידה ועגלות,
את הסוד ליעקב הם נסעו לגלות.
יעקב לא האמין אף לא למילה,
עד שראה את המנחה הגדולה.

אמנם לא היה אז מפקד אוכלוסיה,
אך אין זו אגדה, גם לא מעשייה:
שבעים נפש ירדו עם יעקב,
שש מאות אלף יצאו בקרוב.

ויאסור יוסף מרכבתו וסוסיו,
לקראת אביו יצא, לקבל את פניו.
בכי היסטרי, אין לתאר הכמות,
יעקב אמר: "עכשיו בשקט אוכל למות".

בינתיים הרעב במצרים נמשך,
יוסף צבר מיליוני מש"ח.
תבואה הוא מכר, גם סחר בנדל"ן,
לכל האיכרים הפך הוא קבלן.

יוסף על כל המצרים הערים,
הביא את כולם לגור בערים.
יעקב ליוסף ייתן סטירת לחי,
כשיברך את בניו בפרשת ויחי...

אייל לר

איורים: ויקטוריה טורגוד